

har sagt, at Udtalelserne vare misforstaaede — vare af den Natur, at vistnok Ingen vil tænke paa at gennemføre dem; men skjøndt vi ganske vist kunne reformere de indirekte Skatter, ser jeg ikke rettere, end at den Udstrækning, hvori det sker, meget væsentlig vil paavirkes af den Maade, hvorpaa man har stillet sig lige overfor Indkomstskatten, og at der er en Berettigelse i, at der siges, at der her er en anden Opfattelse gjort gjældende end den, vi tidligere havde troet var den fremherskende. (Stemmer: Det er en Misforstaaelse!) Det siges at være en Misforstaaelse, men Gjerninger tale stærkere end Ord; der var et Botum, som var det Afgjørende, og som har bragt Indkomstskatten til at forsvinde (Nei!). Saa Meget er i alt Fald vist, at den ikke er bleven opkrævet, borte er den; vi have ikke set noget til den, og der kan ikke være Tvivl om, at Situationen jo er bleven forandret. Dette er Noget, som jeg for mit Bedkommende beklager; thi jeg tror, at vor hele Folkarakter, vor Lands Veligheden, vor hele Udviklings Natur er en saadan, at et livligt industrielt og Handelsløb og en stærk Udvikling af Agerdyrkingen kun kunne fremkomme i nær Forbindelse med Lovreformer og andre lignende Reformers; kun derved kan der skabes virkelig smukke og temmelig store Resultater, uden at der bliver nogen Standsning i denne Udvikling. Mig er det i det Mindste klart — de Herrer kunne være af en anden Mening — at De have bidraget til at fremkalde en Standsning i denne Retning; men jeg vil tillige sige, at hvad der ogsaa har bidraget dertil, er, at denne Skat isølge den Anskuelse, der har gjort sig gjældende navnlig her i Salen, let kunde tabe Noget af sin Simpelt. Hvis man vil berøve denne Skat den Simpelt, som en Skat, der skal supplere andre Skatter, maa have, hvis man gjør Fordring paa at opnaa den ideelle Skjønhed, hvis man vil tilfredsstille det, man kalder — vi kunne maatte være uenige om, hvad der virkelig er det — Retfærdighedens Fordringer, vil denne Skat, helt forandret i den Karakter, som den oprindelig har havt her til Lands, i den Grad møde Modstand der, hvor der vil være Villie og Evne til at sige et Ord med, at den ikke kan blive gennemført. — Da Spørgsmaalet om Reserverfonden er fremhævet, og jeg tidligere oftere har berørt det, skal jeg sige et Par Ord herom. Jeg veed ikke, om den høitærede Finansminister er tilstede, men jeg kan alligevel gjerne sige, hvad jeg har at sige, da det kun er almindelige Bemærkninger om, hvorledes jeg opfatter min Stilling dertil. Man kan

være meget uenig om, hvoraf Reserverfonden skal bestaa. Jeg vil paa ingen Maade udtale nogen- somhelst bestemt Mening om, hvorvidt det ene eller det andet Papir er godt eller ikke; det maa jeg aldeles lade staa hen; men den Anskuelse, jeg har næret og endnu i dette Dieblit nærer, er den, at man, naar man vil have en Reserverfond, der skal kunne benyttes i vanskelige Tider, maa have den bestaaende af temmelig forskellige Faktorer, og at det er farligt i Reserverfonden at have meget store Summer liggende i ensartede Papirer. I den Henseende vil jeg, skjøndt jeg skal erkjende, at de preussiske Statsobligationer ere et fortrinligt Papir, sige, at de i den Forstand ere et slet Papir, thi de bestaa af 11,766,000 Rd., og det er en meget stor Sum. Skjøndt jeg aldeles ikke vil give noget Raad om, naar man skal sælge, hvorvidt man skal sælge, og hvor meget man skal sælge, tror jeg dog, vi kunne være enige om det Unskelige i at fordele saa stor en Sum paa forskellige Værdipapirer. Skjøndt man aldrig forud kan sige noget Bestemt i den Henseende — Beregningen kan jo staa Klit — kan man dog sige, det er sandsynligt, at man ikke til en given Tid kan realisere saa stor en Sum i eet Papir, men at der er større Sandsynlighed for at kunne sælge uden Tab, naar man har fordelt Summen paa flere forskellige Værdipapirer; thi jo større den Sum er, man skal realisere af et enkelt Slags Papir, desto mere trykker man Kurven i et givet Dieblit ved at kaste saa Meget af samme Slags ud paa Markedet. I den Henseende er jeg altsaa enig med det ærede Medlem for Maribo Amts 2den Valgtreds (Fredderiksen); men jeg drifter mig som sagt aldeles ikke til at give noget Raad i denne Retning, jeg har kun villet forklare, at jeg er kommen til at berøre dette Punkt, netop fordi jeg syntes, der var en ængstelig Tilbøjelighed til at faae ensartede Papirer ind i Reserverfonden. — Naar jeg saaledes har erklæret mig for enig med det nævnte ærede Medlem i eet Punkt, maa jeg dog ogsaa erklære mig for uenig med ham i et andet Punkt. Det ærede Medlem sagde nemlig, at man skulde drage hele Administrationen ind under Forhandlingen om Finansloven, og at det var Stude, at Meget blev henvist til andre Love, som burde høre ind under Finansloven. Jeg har en aldeles modsat Anskuelse herom. Jeg tror, det er sundt og rigtigt, at de enkelte vigtigere Sager behandles for sig selv ad Lovgivningens Vej, men ikke gennem Finansloven, og at det vilde være et Resultat, man maatte glæde sig ved, om vi efterhaanden kunde komme